

Володимир Корнеєв,

Державний інститут інформатизації та моделювання економіки.

Питання післявоєнного відновлення – одне з основних. Цей процес формується у двох частинах: акумуляція і наступний розподіл коштів.

Кілька субпитань:

- Як зібрати гроші на відновлення. Хто має платити за відновлення? Що і як робити з рашистськими активами?
- Як розподіляти пул цих фін ресурсів, який орган (державний чи корпоративний це буде робити), якою повинна бути координація процесу.

Нещодавно, 12.10., Німецький фонд Маршалла (GMF) + ЦЕС (Центр економічної стратегії) показали спільну он-лайн презентацію дослідження GMF "Відновлення України у дусі Плану Маршалла". Конкретних відповідей було все ж мало.

Ми – Україна – повинні показати своє бачення. На жаль, після Лугано, питання бачення процесу й механізму фінансування відновлення залишились відкритими.

Обсяг фінансування, масштаб і характер внеску донорів все ще незрозумілий остаточно. У проєкті бюджету-2023 створюваному **Фонду ліквідації наслідків збройної агресії – 19 млрд грн.** Цього мало.

Але основне питання не акумуляції, а розподілу коштів по інвестпроєктах – як **контролювати розподіл коштів на відновлення?**

Інституційно це повинна бути окрема структура, - спеціальна для цього створена/призначена **Компанія з управління активами (КУА)**. Це один з основних маркерів інвестиційної політики. Це може бути іноземна чи українська компанія (Укрексімбанк, наприклад). Чи варіант трастового фонду при WBank. Чи Банк розвитку (якого у нас немає).

Потрібна буде пріоритетність проєктів для фінансування. І контроль. І сукупність державних і приватних вкладень. Може спеціальні «reconstruction bonds»?

Без розуміння того, як буде працювати механізм розподілу коштів, і яка роль тут КУА, говорити про успіх справи надто проблематично.